

den ekstraordinære Hjælp.“ Der er altsaa ingen Tvivl om, hvad der i Fjor var Venstres Standpunkt; det var det, som jeg her har hævded: at vore Arbejdsløsheds-kasser skulde hvile paa Forsikringsprincippet, og at al anden Hjælp og alle andre Elementer udefra skulde holdes borte. Og det er mit bestemte Indtryk af Samtaler, som min Partifælle, det ærede Medlem Hr. Stauning, og jeg siden efter har haft med nu afdøde Indenrigsminister Berg i Anledning af Forskuddene til Arbejdsløsheds-kasserne, at dette Princip vilde blive fulgt af denne. Jeg fik gennem disse Samtaler det absolutte Indtryk, at Indenrigsminister Berg var en overordentlig varm Tilhænger af vore Arbejdsløsheds-kasser, og at han betragtede sig som Arbejds-løsheds-kassernes øverste Embedsmand, der vilde værne Kasserne og deres Grundlag: Forsikringsprincippet mod alt, hvad der kunde komme ude fra og forfuske dette Princip.

Efter at jeg nu har gennemgaaet det Lovforslag, som den højtærede Indenrigsminister har fremsat, forekommer det mig, at Hr. Indenrigsminister Kragh her ikke helt har forstaaet at tage Arven op efter afdøde Berg, i hvert Fald ikke i den Aand, som jeg havde Forstaaelsen af, at Indenrigsminister Berg vilde have ladet gaa igennem et saadant Forslag. Thi i dette Lovforslag brydes ganske Venstres Bestræbelser; her blandes Arbejdsanvisningen og den ekstraordinære Hjælp ind i selve Arbejdsløshedsforsikringen paa en saadan Maade, at Forsikringsprincippet ganske for-fuskes.

Jeg vil gerne ved denne Lejlighed sige et Par Ord om Arbejdsløshedsforsikringen, hvorledes den er opstaaet, og hvorledes den har udviklet sig her i vort Land. Jeg vil da slaa fast, at det er ikke en eller anden stor Nationaløkonom eller en eller anden stor Minister i vort Land, som har opfundet Forsikring mod Arbejdsløshed, men det er Arbejderne selv. Allerede i 80erne begyndte de danske Arbejdere at starte Arbejdsløsheds-kasser, og jeg var selv i 1894 med til at danne en Arbejdsløsheds-kasse indenfor mit Fag, den Arbejdsløsheds-kasse, som endnu bestaar. Paa dette frie Grundlag udviklede Arbejdsløsheds-kasserne sig uafhængigt af Stat og Kommune indtil 1907. I 1907 var de faglige Arbejdsløsheds-kasser allerede naaet saa vidt, at de indbetalte saadant noget som $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. i Understøttelse til arbejdsløse Medlemmer. Ved Siden af denne Arbejdsløshedsforsikring havde vi alle sammen organiseret faglige Arbejdsanvisningskontorer, fordi vi

naturligvis var i højeste Grad interesserede i, at vore Medlemmer kunde faa Arbejde, saa de ikke skulde gaa og tære paa Arbejdsløsheds-kasserne.

Da Loven om statsanerkendte Arbejds-løsheds-kasser blev vedtaget i 1907, fandtes der her i Landet 39 Arbejdsløsheds-kasser med ca. 100 000 Medlemmer, og saa godt som alle disse Kasser havde Arbejdsanvisningskontor. Den Statsanerkendelse, der blev givet Arbejdsløsheds-kasserne i 1907, gik ud fra Princippet: Hjælp til Selvhjælp. I den Kommission, der var nedsat til Forberedelse af den første Arbejdsløsheds-kasselov, udtaltes det udtrykkeligt, at Princippet var det udmærkede Princip: Hjælp til Selvhjælp. Men der udtaltes noget mere, som jeg her vil gøre opmærksom paa i Betragtning af, at man stadig fra det offentlige Side raaber op om alle de Midler, der maa gives til Arbejdsløsheds-kasserne og Arbejdsløshedsforsikringen. Der siges nemlig, at det er ganske givet, at de Penge, Arbejderne giver ud til Forsikring og til Understøttelse af deres arbejdsløse Kammerater, sparer det offentlige for Udgifter. Det er indlysende, at Forholdet er saaledes. Det er klart, at den halve Million, som de faglige Arbejdsløsheds-kasser betalte i 1907, inden de blev statsanerkendt, i alt væsentligt var Penge, som man sparede det offentlige for, idet det offentlige sikkert ellers vilde være kommet til at udbetale Beløbet i Understøttelser.

Ved Statsanerkendelsen blev ogsaa et andet Princip fastslaaet, nemlig dette, at Arbejdsløsheds-kasserne skulde være neutrale, selvstændige Institutioner. De skulde være neutrale i Forhold til Arbejdere og Arbejdsgivere, og de skulde være selvstændige, idet de lige fra Grunden af fik deres egen Styrelse, som blev samlet i et Nævn med et Tilsyn fra Statens Side gennem et Inspektorat, sorterende direkte under Indenrigsministeren. Jeg har allerede nævnt, at afdøde Indenrigsminister Berg følte sig som Kassernes øverste Embedsmand, der skulde varetage Kassernes Interesser ogsaa udadtil.

Det er rigtigt, at under Krigen blev Kassernes Forsikringsprincip i nogen Grad forfusket derved, at det blev overladt til Kasserne at udbetale den ekstraordinære Hjælp, som blev ydet under Krigssituationen. Men dette Forsikringen i og for sig uvedkommende Element blev udskilt fra Arbejdsløshedsforsikringen ved Loven af 22. December 1919. Paa dette Princip var det, Venstre stod i 1920, Venstre hævdede, at nu var Kasserne blevet fri-